

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 19. září 2022 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Petry Benešové a soudců JUDr. Hany Hubáčkové a Mgr. Ing. Hany Chaloupkové, projednal odvolání obžalovaného **J. J.**, nar. xxx v Xxx, trvale bytem Xxx, Xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 2. června 2022, sp.zn. 3 T 137/2020 a rozhodl

t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek **z r u š u j e** v celém výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že

při nezměněném výroku o vině zločinem podvodu podle § 209 odst.1, odst.4 písm. d) tr.
zákoníku,

se obžalovaný

J. J.,

nar. xxx v Xxx, trvale bytem Xxx, Xxx

o d s u z u j e

podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **2 (dvou) let.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörfllová.

Podle § 81 odst.1 a § 82 odst.1 tr.zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **4 (čtyř) let**.

Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **přiměřená povinnost** během zkušební doby podle svých sil nahradit škodu, kterou trestným činem způsobil.

Podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **peněžitý trest** vyměřený ve 150 (sto padesáti) denních sazbách ve výši 1 000 (tisíc) Kč, tj. **v celkové výměře 150 000 (sto padesát tisíc) Kč**,

podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr.zákoníku se obžalovanému dále ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu činnosti související se zpracováním účetnictví a s účetním poradenstvím na základě plné moci, stejně jako prostřednictvím obchodních korporací **na dobu 4 (čtyř) let**.

Jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn (výrok o náhradě škody).

O d ů v o d n ě n í

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9, sp.zn. 3 T 137/2020 ze dne 2.6.2022 byl obžalovaný J. J. uznán vinným zločinem podvodu podle § 209 odst.1, odst.4 písm.d) tr.zákoníku, jehož se podle výroku napadeného rozsudku dopustil tím, že:
v období od 30. 1. 2012 do 25. 10.2013, jako statutární zástupce obchodní společnosti Ax Ixxx Xxx s.r.o., IČ: xxx, se sídlem xxx, Xxx, s provozovnou Xxx, Xxx, jako osoba zmocněná poškozeným daňovým subjektem T. P., DIČ: CZxxx, na základě generální plné moci ze dne 29. 2. 2012 zastupovat poškozeného při správě daní a zpracovávat účetnictví za daňový subjekt fyzickou osobu, včetně odvodů plateb daní, zejména daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) podle § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, správci daně, Finančnímu úřadu pro Středočeský kraj, Územní pracoviště Xxx, Xxx, Xxx, opakovaně v úmyslu se na jeho úkor obohatit dával poškozenému T. P. pokyny prostřednictvím SMS zpráv zasílat bankovním převodem peněžní prostředky k úhradě DPH na účet číslo xxx, vedený u bankovního ústavu Československá obchodní banka, jehož majitelem byla společnost Mxxx s.r.o., IČ: xxx, se sídlem Xxx, Xxx, kde je obžalovaný jediným jednatelem a společníkem, nikoliv na účet zplnomocněné společnosti Ax Ixxx Xxx s.r.o., ani na účet finančního úřadu, přičemž poškozený na základě těchto pokynů ze svého účtu číslo xxx, vedeného u bankovního ústavu Komerční banka, a.s. peněžní prostředky k úhradě DPH v celkové výši 2.678.150 Kč zaslal, obžalovaný peněžní prostředky na úhradu daňových povinností poškozeného T. P. vůči finančnímu úřadu použil toliko ve dvou případech, když po lhůtě splatnosti dne 1. 2. 2012 uhradil DPH ve výši 88 355 Kč a po lhůtě splatnosti dne 7. 5. 2012 uhradil DPH ve výši 114 190 Kč a zbývající peněžní prostředky zaplacené poškozeným si ponechal; konkrétně poškozený na základě pokynů obžalovaného:

1. dne 30. 1. 2012 zaslal na bankovní účet společnosti Mxxx s.r.o. peněžní prostředky ve výši 160 000 Kč k úhradě DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2011, která však činila 88 355 Kč, přičemž obžalovaný tuto daň uhradil po splatnosti dne 1. 2. 2012 v plné výši a pro svoji potřebu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

si ponechal peněžní prostředky ve výši 71 645 Kč,

2. dne 23. 4. 2012 zaslal na bankovní účet společnosti Mxxx s.r.o. peněžní prostředky ve výši 170 000 Kč k úhradě DPH za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2012, která však činila 114 190 Kč, přičemž obžalovaný tuto daň uhradil po splatnosti dne 7. 5. 2012 a pro svoji potřebu si ponechal peněžní prostředky ve výši 55 810 Kč,

3. dne 30. 7. 2012 zaslal na bankovní účet společnosti Mxxx s.r.o. peněžní prostředky ve výši 200 000 Kč k úhradě DPH za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2012, která však činila 120 556 Kč, přičemž obžalovaný tuto daň úmyslně neuhradil a peněžní prostředky v plné výši si ponechal pro vlastní potřebu,

4. dne 1. 11. 2012 zaslal na bankovní účet společnosti Mxxx s.r.o. peněžní prostředky ve výši 430 000 Kč k úhradě DPH za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2012, která však činila 208 139 Kč, přičemž obžalovaný tuto daň úmyslně neuhradil a peněžní prostředky v plné výši si ponechal pro vlastní potřebu,

5. dne 28. 1. 2013 zaslal na bankovní účet společnosti Mxxx s.r.o. peněžní prostředky ve výši 125 000 Kč k úhradě DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2012, která však činila 200 989 Kč, přičemž obžalovaný tuto daň úmyslně neuhradil a peněžní prostředky v plné výši si ponechal pro vlastní potřebu,

6. dne 18. 4. 2013 zaslal na bankovní účet společnosti Mxxx s.r.o. peněžní prostředky ve výši 663 150 Kč k úhradě DPH za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2013, která však činila 0 Kč, přičemž obžalovaný si peněžní prostředky v plné výši ponechal pro vlastní potřebu,

7. dne 26. 7. 2013 zaslal na bankovní účet společnosti Mxxx s.r.o. peněžní prostředky ve výši 250 000 Kč a dne 29. 7. 2013 ve výši 200 000 Kč k úhradě DPH za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2013, která však činila 0 Kč, přičemž obžalovaný si peněžní prostředky v plné výši 450 000 Kč ponechal pro vlastní potřebu,

8. dne 25. 10. 2013 zaslal na bankovní účet společnosti Mxxx s.r.o. peněžní prostředky ve výši 480.000 Kč k úhradě DPH za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2013, která však činila 295 202 Kč, přičemž obžalovaný tuto daň úmyslně neuhradil a peněžní prostředky v plné výši si ponechal pro vlastní potřebu,

a tímto pokračujícím jednáním obžalovaný vylákal a pro svou potřebu si ponechal peněžní prostředky v celkové výši 2 475 605 Kč, poškozenému toliko předstíral, že je použil k úhradě příslušné daně, čímž poškozenému T. P. způsobil škodu v celkové výši 2 475 605 Kč.

2. Za toto jednání byl obžalovanému uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 36 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 54 měsíců. Dále byla obžalovanému podle § 82 odst. 2 tr.zákoníku uložena povinnost podle svých sil nahradit škodu, kterou trestným činem způsobil. Dále byl obžalovanému uložen peněžitý trest v celkové výměře 190.000,-Kč (190 denních sazeb po 1.000,-Kč) a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu činnosti související se zpracováním účetnictví a s účetním poradenstvím na základě plné moci, stejně jako prostřednictvím obchodních korporací na dobu 60 měsíců. V rámci ukládání souhrnného trestu byl převzat výrok o zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 24 měsíců. Byl zrušen výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Kolíně ze dne 30.11.2021, sp.zn. 4 T 141/2021. Ve smyslu § 228 odst. 1 tr.řádu bylo rozhodnuto, že je obžalovaný povinen uhradit poškozenému T. P. na náhradě škody částku 2.475.605,-Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolání, které posléze prostřednictvím obhájce podrobně odůvodnil. S předmětným rozsudkem nesouhlasí, poukazuje na nejasnost a neúplnost skutkových zjištění, která navíc nepovažuje za správná. Má za to, že nalézací soud hodnotil důkazy nepřesvědčivě, v rozporu s principy logiky a způsobem neprospívajícím obžalovanému. Obžalovaný je i nadále přesvědčen, že se nedopustil žádného protiprávního jednání a cítí se nevinný. Opakuje již dříve uplatněnou argumentaci, na které i nadále trvá. Poukazuje na to, že vede daňové poradenství pro desítky klientů, zejména sportovců a vymyslel systém, jež sportovcům výrazně ušetřil obrovské částky na daních. Za jeho činnost mu pak náležela odměna z úspory na daních. Uvádí, že obžaloba stojí především na výpovědi poškozeného, který si však ani nepamatuje, jakého příjmu dosáhl ve zdaňovacím období. V tomto směru upozorňuje na rozdílné částky, které poškozený uváděl. Zmiňuje tzv. program „jaadane“, který rozesílal SMS a upozorňuje, že tento systém neobsluhoval. Poukazuje na výpověď svědka V. a jeho sdělení, že si DPH platil sám. Dále rozebírá výpověď svědkyně L., nové účetní poškozeného, v níž nachází nesrovnalosti. V další části svého odvolání se vyjadřuje k obsahu výpovědí jednotlivých svědků a k jejich osobám. Jako podstatnou námitku uvádí, že neměl povinnost hradit za klienty DPH, původně tomu tak bylo, později od této služby upustili. On sám měl pod kontrolou program „jaadane“ až od září 2017. Jako nepochopitelné má rozhodnutí soudu, neboť tento uvěřil poškozenému, že zasílal někam peníze a ani netušil proč, přičemž poukazuje na to, že když měl poškozený informaci koncem roku 2013, že není hrazeno DPH, nic přesto nepodnikl a řešil to až v květnu 2014. Závěrem zmiňuje i zásadu ultima ratio. Nesouhlasí se zamítnutím důkazu v podobě znaleckého posudku z oboru ekonomika. Závěrem navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a obžalovaný byl obžaloby zproštěn, případně, aby věc vrátil soudu prvního stupně k doplnění dokazování a novému rozhodnutí.
4. Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhoduje v senátě 44 To o této věci podruhé. Prvně byl dne 29.9.2021 vyhlášen rozsudek, jímž byl obžalovaný shledán vinným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu 4 let, k peněžitému trestu v celkové výši 200 000 Kč, trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu činnosti související se zpracováním účetnictví a s účetním poradenstvím na základě plné moci, stejně jako prostřednictvím obchodních korporací, na dobu 5 let a byla mu uložena povinnost nahradit poškozenému částku ve výši 2 475 605 Kč na náhradu škody. K odvolání obžalovaného bylo rozhodnuto usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24.11.2021, sp.zn. 44 To 352/2021 o zrušení předmětného rozsudku a vrácení věci nalézacímu soudu k novému rozhodnutí, přičemž důvodem ke zrušení byla procesní pochybení nalézacího soudu. Zároveň bylo nařízeno, aby byla věc projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu.
5. Městský soud v Praze jako soud odvolací ve smyslu § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost odvoláním napadeného rozsudku obvodního soudu z hlediska vytýkaných vad a stejně tak i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného je částečně důvodné, ale pouze v otázce trestu, neboť v otázce viny důvodnost odvolání neshledal.
6. Pokud jde o procesní stránku, nebyly již zjištěny žádné procesní vady řízení, které by předcházely vynesení napadeného rozsudku a Městský soud v Praze jako soud odvolací nedospěl k závěru, že by zde byl důvod uvedený v § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu pro zrušení rozsudku.

7. Především je nutno konstatovat, že z hlediska ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu nalézací soud provedl všechny potřebné a reálně dostupné důkazy, které mohly k objasnění skutkového stavu věci přispět a vytvořil si tak patřičný skutkový základ pro svoje rozhodnutí. Ačkoli došlo ke zrušení prvního odsuzujícího rozsudku, je zřejmé, že okolnosti svědčící proti obžalovanému byly objasňovány se stejnou pečlivostí jako okolnosti svědčící v jeho prospěch a při hodnocení shromážděných důkazů obvodní soud následně postupoval plně v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na odpovědném uvážení všech okolností případu jednotlivě, v jejich souhrnu i ve všech relevantních vzájemných souvislostech a jeho zhodnocení pak vyústilo ve výrok o vině obžalovaného Jichy žalovaným trestným činem, který považuje odvolací soud za správný. Jestliže nalézací soud v souladu s jednou ze stěžejních zásad trestního řízení, zásadou volného hodnocení důkazů, dospěl k výše uvedenému verdiktu s tím, že provedené důkazy mu k bezpečnému prokázání viny ve smyslu napadeného rozsudku plně postačují, nemohl městský soud do této individuální rozhodovací pravomoci a individuální odpovědnosti obvodního soudu za spravedlivé a zákonné rozhodnutí jakkoliv zasahovat, shledal-li dokazování úplným a zároveň zjistil-li, že při analýze důkazního materiálu bylo postupováno podle shora citovaného procesního ustanovení. Hodnocení důkazů výlučně spadá do domény toho soudu, před kterým jsou důkazy prováděny, tj. soudu prvního stupně a odvolací soud, jak plyne z ustanovení § 263 odst. 7 tr. řádu, je tímto hodnocením vázán, pokud rozbor důkazů je proveden v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, k čemuž dle odvolacího soudu tímto druhým rozsudkem došlo.
8. Odvolací soud je přesvědčen, že se nalézací soud v rámci odůvodnění svého rozsudku s obsahem provedených důkazů řádně vypořádal, jeho závěry jsou logické a především mají oporu v provedeném dokazování. Plně přijímá, že prvostupňový soud o trestné činnosti obžalovaného žádné pochybnosti nemá, když bezpečný základ pro svá skutková zjištění a pro závěr o vině stran zmíněného jednání získal po racionálním logickém zhodnocení před ním provedených důkazů, zejména výpovědi poškozeného, slyšených svědků, jakož i listinných důkazů, které spolu vzájemně korespondují a dle odvolacího soudu tvoří ucelený řetězec, jež bez důvodných pochybností prokazují vinu obžalovaného. Odvolací soud se s logickým odůvodněním napadeného rozhodnutí ztotožňuje a pro stručnost na něj i může plně odkázat.
9. Pokud se týká odvolání obžalovaného a jeho námitek v otázce viny, tak s nimi se odvolací soud nemohl ztotožnit a považuje je za nedůvodné a neodpovídající skutkovým zjištěním, byť si je vědom, že obžalovaný má právo hájit se způsobem, jaký uzná za vhodný. Předně je třeba konstatovat, že provedeným dokazováním bylo prokázáno, že obžalovaný podvodně získal od poškozeného Pöpperleho částku v celkové výši 2.475.605 Kč. Ze založené smlouvy o vedení účetnictví uzavřené mezi obžalovaným a poškozeným zcela jednoznačně plyne, že obžalovaný se zavázal hradit za poškozeného vypočtené DPH za každé čtvrtletí. Ze zjištěných skutečností, a to z výpovědi poškozeného, jakož i listinných materiálů zaslaných Finančním úřadem pro Středočeský kraj vyplynulo, že v předmětném období nebylo DPH za poškozeného uhrazeno a tento se ocitl na pokraji exekuce, neboť rozhodnutím téhož úřadu došlo ke zřízení zástavního práva k nemovitostem poškozeného a jeho manželky k zajištění neuhrazeného DPH. Ani odvolací soud nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný svoji povinnost uloženou platnou smlouvou neplnil. Jestliže se obžalovaný hájil tím, že tuto povinnost časem zrušil, a již jí neměl, neodpovídá to provedeným důkazům. Obžalovaný totiž dodatečně doplatil DPH za poškozeného za období 4.čtvrtletí 2011 a 1.čtvrtletí 2012 (bod 1 a 2 rozsudku), když byl poškozeným upozorněn, že je proti němu v důsledku neuhrazení vedena exekuce. Je proto zjevné, že této povinnosti si byl obžalovaný vědom. Z výpovědi poškozeného navíc plyne, že pravidelně dostával SMS zprávy s pokyny, jakou finanční částku a kam má zaslat, jakož i z jakého důvodu, což poškozený vždy splnil. Při hodnocení důkazů nelze přehlédnout, že po poškození byly požadovány i částky za období, kdy povinnost

k DPH byla nulová, nebo byla požadována i částka nižší, než byla daňová povinnost. Z uvedeného je patrné, že obžalovaný měl s velkou pravděpodobností minimálně v případě poškozeného ve vedení účetnictví značný chaos. Jelikož je ze spisového materiálu patrné, že i ve vztahu k dalším osobám byly zjištěny poměrně závažné nedostatky ve vedení účetnictví, přičemž se jednalo opět o vrcholové sportovce, lze dojít k závěru, že obžalovaný evidentně využil sportovní vytiženosti poškozeného a podvodným způsobem z něho vylákal částky, které ale použil pro svoji potřebu. Ve vztahu k podezření ohledně dalších vrcholových sportovců pak nemohlo být v trestním řízení pokračováno, jelikož došlo k promlčení. Obžalovaný, ačkoliv byl poškozeným upozorněn na neuhrazení DPH za dvě čtvrtletí a svoji povinnost dodatečně splnil, v dalších obdobích se opět uchýlil ke shodnému jednání, kdy poškozenému vyčíslil konkrétní částku k úhradě DPH, aniž by jej zaplatil, přičemž výše požadované částky se ani neshodovala se skutečnou výší daňové povinnosti.

10. V tomto směru nelze souhlasit s námitkou, že soud uvěřil poškozenému, který si ani řádně nepamatoval své výdělků v předmětném období. Z výpovědi poškozeného je však jednoznačné, jakých výdělků dosahoval, a to podle toho v jaké hokejové soutěži a týmu působil. Rovněž bylo prokázáno, že poškozený nikdy neposkytl žádný sponzorský dar fotbalovému klubu Xxx, jak tvrdil obžalovaný, který tuto skutečnost vykazoval v účetnictví poškozeného. Opět je zde třeba uvést, že obžalovaný zneužil důvěry poškozeného, kterou ohledně vedení účetnictví do něho poškozený vložil, když jasně uvedl, že neměl čas se tímto zabývat a obžalovanému důvěřoval, ale zcela odmítl, že by nějaký sponzorský dar poskytl. Nelze proto přijmout obhajobu obžalovaného, že došlo ke změně čísel bankovních účtů Finančního úřadu, kterou uplatnil ohledně prvních dvou bodů. Rovněž nesouhlasí jeho obhajoba v tom, že se vlastně jednalo o odměnu za vedení účetnictví v podobě úspor na daních, když tato odměna měla činit dle uzavřené smlouvy 10% z úspory, avšak obžalovaný si ji vypočítával odlišným způsobem (20% + sponzorské dary). Z doložených SMS zpráv je patrné, že provize z úspor na daních rozhodně nebyla ve statisících, ale toliko desítkách tisíc. Jak shora uvedeno, ani tvrzené sponzorské dary nebyly ze strany poškozeného poskytnuty, tedy obžalovaný dělal tzv. optimalizaci evidentně v rozporu se skutečností a zcela jistě za účelem dosažení vyšší odměny pro sebe a svoji společnost. Toto podporuje i zjištění, že účetnictví poškozeného, které se mu posléze podařilo od obžalovaného získat, nebylo úplné a řada faktur v něm chyběla. Veškeré pochybnosti o řádném vedení účetnictví poškozeného pak podporuje i zjištění o ukončení fungování společnosti Ax Ixxx Xxx s.r.o., kterou obžalovaný prodal osobě, o níž nic neví, jak i ve svém rozsudku uvádí přílehlavě nalézací soud. Ohledně námitky, že obžalovaný systém „jaadane“ ovládal až od roku 2017 a tedy nemohl zmíněné SMS zprávy odesílat, lze zcela odkázat na odůvodnění nalézacího soudu, který se s touto námitkou náležitě vypořádal a odvolací soud se s tím plně ztotožňuje.
11. S ohledem na shora uvedené je odvolací soud přesvědčen o správnosti závěrů učiněných nalézacím soudem, které považuje za odpovídající zjištěným a provedeným důkazům, jež tvoří ucelený řetězec a neshledal naopak žádné důvodné pochybnosti, které by vedly, resp. musely vést k aplikaci zásady in dubio pro reo a zproštění obžaloby obžalovaného. Obžalovaný prokazatelně opakovaně vyzýval poškozeného k úhradě částek, jež měly odpovídat výši DPH za jednotlivá čtvrtletí, ale tyto částky neodpovídaly skutečné daňové povinnosti a ani neodpovídaly smluvně dohodnuté odměně za vedení účetnictví, přičemž DPH ani neuhradil a získané finanční částky použil jiným způsobem, čímž navíc poškozeného vystavil exekuci, která byla odvrácena jen díky rychlé úhradě dlužné částky ze strany poškozeného. Co se týká odůvodnění napadeného rozsudku, odvolací soud neshledal, že by bylo zmatečné a nepřezkoumatelné, a hodnocení důkazů by odporovalo principům logiky. Odůvodnění rozsudku proto považuje odvolací soud za dostatečné a vyhovující zákonným

požadavkům. Jednání obžalovaného bylo nalézacím soudem správně právně kvalifikováno jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm.d) tr.zákoníku.

12. Odvolací soud následně v důsledku podaného odvolání přezkoumal i uložený trest a v tomto směru se ale s nalézacím soudem nemohl plně ztotožnit a dospěl k závěru, že výrok o trestu, tak jak byl nalézacím soudem učiněn, neodpovídá zákonem stanoveným pravidlům pro ukládání souhrnného trestu. Nalézací soud v rámci rozhodování o druhu a výměře trestu přehlédl, že první odsuzující rozsudek byl vyhlášen již 29.9.2021 a tím byla vytvořena překážka pro uložení souhrnného trestu ve vztahu k trestné činnosti, již se obžalovaný dopustil 21.11.2021 a byl za ni pravomocně odsouzen Okresním soudem v Kolíně pod sp.zn. 4 T 141/2021. Skutečnost, že byl posléze první rozsudek zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24.11.2021, sp.zn. 44 To352/2021 na ukládání souhrnného trestu vliv nemá, neboť se jednalo o odsuzující rozsudek. Pokud by se jednalo o zprošťující rozsudek, souhrnný trest by byl ukládán správně. Odvolací soud v tomto směru musel výrok o trestu změnit a uložil trest samostatný, jehož výměru stanovil na samé spodní hranici zákonné trestní sazby v trvání 2 let. Výkon trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 4 let. Výchovný trest odpovídá osobě obžalovaného, který je dosud osobou bezúhonnou (vyjma následného odsouzení), jakož i době, která od žalovaného jednání uplynula. Jako vhodné a účelné vzhledem k charakteru trestné činnosti je uložení i peněžitého trestu, který byl vyměřen v celkové výši 150.000,-Kč, přičemž je v majetkových možnostech a schopnostech obžalovaného takový trest vykonat. Výše peněžitého trestu byla snížena pouze v důsledku uložení trestu jako trestu samostatného a nikoli souhrnného, neboť v rámci souhrnného trestu by byl započítán peněžitý trest uložený Okresním soudem v Kolíně. Dle názoru odvolacího soudu je třeba vzít i v úvahu značnou dobu, která od jednání obžalovaného uplynula, jakož i dosavadní bezúhonnost obžalovaného. Samotný trest byl zpřísněn o povinnost uhradit ve zkušební době způsobenou škodu. Jako zcela přílehlavé je i uložení trestu zákazu činnosti, neboť obžalovaný se jednání dopustil v rámci své výdělečné činnosti v pozici zpracovatele účetnictví a způsobená výše škody není zanedbatelná, přičemž nelze přehlédnout, že ze spisového materiálu plyne, že obdobné závadné jednání se netýkalo jen poškozeného, ale v důsledku promlčení se jím nemohly orgány činné v trestním řízení více zabývat. Délka uloženého zákazu odpovídá délce vyměřené zkušební doby, tedy oproti původně uloženému trestu byl tento snížen o jeden rok. Obžalovanému je tímto trestem dána možnost, aby své závadné jednání během zkušební doby napravil a prokázal, že se poučil a není třeba na něho působit přísnějším trestem. V případě, že by obžalovaný nečinil žádné kroky k úhradě způsobené škody (nikoli však dalším nezákonným jednáním) a v rámci zkušební doby se dopustil jakéhokoli porušení zákona, zavedl by tím důvod k rozhodnutí nalézacího soudu k rozhodnutí o nařízení výkonu trestu, tedy k přeměně podmíněného trestu na trest nepodmíněný. Ve shora uvedeném směru proto odvolací soud výrok o uloženém trestu změnil a uložil trest nový. Výrok o náhradě škody byl shledán správným, a proto zůstal nezměněn.
13. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem proto Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, když napadený rozsudek zrušil toliko podle § 258 odst. 1 písm. e), odst.2 tr. řádu ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr. řádu rozhodl znovu a uložil nový samostatný trest. Jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn, neboť s výrokem o vině a náhradě škody se odvolací soud plně ztotožnil se soudem nalézacím.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku nelze podat odvolání, lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 256e tr.ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci, na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 19. září 2022

JUDr. Petra Benešová , v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.